

ΕΣΣΔ και οικοδόμηση του σοσιαλισμού (1)

Οι θέσεις του τροτσκισμού για την οικοδόμηση

του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ

Οι ηγέτες του ΚΚΕ, στην **«Απόφαση του 18^{ου} Συνεδρίου, Εκτιμήσεις και συμπεράσματα από τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στον 20**

αιώνα, με επίκεντρο την ΕΣΣΔ»

, ανάμεσα σε πολλά άλλα, εξ' ίσου θαυμαστά, υποστηρίζουν και τα εξής:

«Δεν επιβεβαιώθηκαν οι θέσεις των τροτσκιστών για το αδύνατο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ. Είναι ατεκμηρίωτη και υποκειμενική η άποψη ότι δεν είχε σοσιαλιστικό χαρακτήρα η κοινωνία που πρόεκυψε από την Οκτωβριανή Επανάσταση, ή ότι εκφυλίστηκε ήδη από τα πρώτα χρόνια, γι' αυτό και ήταν νομοτελειακά αναπόφευκτο ν' ανακοπεί η 70χρονη ιστορία της ΕΣΣΔ.»

Τέτοιο είναι το πόρισμα που έβγαλαν οι ηγήτορες του ΚΚΕ, «μελετώντας» τις συγκλονιστικές κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις στη χώρα της μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης και σε όλες τις άλλες χώρες του περιβάλλοντος «υπαρκτού σοσιαλισμού», του 20^{ου} αιώνα!

ΕΣΣΔ και οικοδόμηση του σοσιαλισμού (1): Οι θέσεις του τροτσκισμού

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 11 Απρίλιος 2016 12:46 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Μάιος 2016 06:17

Κατά την γνώμη τους, δηλαδή, η χρεοκοπία και διάλυση της ΕΣΣΔ και του λεγόμενου σοσιαλιστικού στρατοπέδου, η σύσσωμη προσχώρηση των ηγετών του Κ.Κ.Σ.Ε. και της ΕΣΣΔ (των οικοδόμων του σοσιαλισμού) στο στρατόπεδο του παρακμασμένου ιμπεριαλιστικού καπιταλισμού, όπως επίσης και η αποσύνθεση του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, είναι εξελίξεις που δικαιώνουν τις σταλινικές σοσιαλπατριωτικές δοξασίες της σοσιαλιστικής οικοδόμησης σε κάθε χώρα χωριστά (μέσα στα εθνικά σύνορα). Και, επομένως, δεν επιβεβαιώνουν, οι ολέθριες αυτές εξελίξεις, τις μαρξιστικές αναλύσεις και θέσεις της τροτσκιστικής αριστερής αντιπολίτευσης, που υπεράσπιζε τις ιδρυτικές αποφάσεις των τεσσάρων πρώτων συνεδρίων της Κομμουνιστικής (3^{ης}) Διεθνούς!

Ενδεχόμενα, όμως, οι ηγέτες του Κ.Κ.Ε., να μπερδεύτηκαν, οι άνθρωποι, από τους «λενινικούς» φετφάδες του μακαρίτη Στάλιν και να μην ξέρουν ποιές ακριβώς ήταν οι θέσεις του **Τρότσκι** και του τροτσκισμού, σχετικά με την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στο πρώτο εργατικό κράτος, την ΕΣΣΔ. Γι' αυτό, μαζί με τα ιδρυτικά ντοκουμέντα της Κομμουνιστικής Διεθνούς (που θα συνεχίσουμε να τα αναδεικνύουμε) παραθέτουμε εδώ ένα μικρό απόσπασμα από το βιβλίο του **Τρότσκι «Η Τρίτη Διεθνής μετά τον Λένιν»**. Βιβλίο που το έγραψε ο συναρχηγός της Οχτωβριανής Επανάστασης στα 1928, όταν ο σταλινικός «σοσιαλισμός» της Γκε–Πε–Ού τον είχε εξορίσει στην Άλμα Άτα για να τον συνετίσει, ποδοπατώντας βάνουσα τις σοσιαλιστικές αρχές και τα ιδανικά του λενινικού μπολσεβικισμού.

Έτσι, οι τίμιοι αγωνιστές του Κ.Κ.Ε., θα έχουν πια την δυνατότητα να διαπιστώσουν οι ίδιοι ότι οι μόνες θέσεις και προειδοποιήσεις που επιβεβαιώθηκαν (δυστυχώς) από τις αντιδραστικές εξελίξεις στην ΕΣΣΔ, ήταν οι μαρξιστικές θέσεις και προειδοποιήσεις των δύο κορυφαίων θεμελιωτών της Κομμουνιστικής Διεθνούς, του Λένιν και του Τρότσκι, που σταθερά, και οι δυό τους, εξηγούσαν ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να οικοδομηθεί μέσα στα όρια μιας χώρας.

Απρίλης 2016

«ΕΔ»

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ ΧΩΡΑ

ΠΗΓΗ ΑΝΑΠΟΦΕΥΧΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΠΑΤΡΙΩΤΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ

Η θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα οδηγεί αναπόφευκτα στην υποτίμηση των δυσκολιών που πρέπει να κατανικήσει κανείς και στην υπερεκτίμηση των κατακτήσεων που πραγματοποιήθηκαν. Δε θα μπορούσε να βρει κανείς πιο αντισοσιαλιστική και αντεπαναστατική διαβεβαίωση από τη δήλωση του Στάλιν ότι τα 9/10 του σοσιαλισμού έ-χουν κιάλας πραγματοποιηθεί στη χώρα μας¹³. Αυτό φαίνεται να είναι υπολογισμένο στα μέτρα του κενόδοξου γραφειοκράτη. Λέγοντας καν-είς αυτά μπορεί να εκθέσει αθεράπευτα την ιδέα της σοσιαλιστικής κοινωνίας στα μάτια των εργαζόμενων μαζών. Οι επιτυχίες του σοβιετικού προλεταριάτου είναι λαμπρές αν λάβει κανείς υπόψη του τις συνθήκες κάτω από τις οποίες σημειώθηκαν, καθώς και το χαμηλό πολιτιστικό επίπεδο που κληρονόμησε από το παρελθόν. Οι πραγμα-τοποιήσεις, όμως, αυτές έχουν πολύ μικρό βάρος αν τις ζυγίσει κανείς στην πλάστιγγα των σοσιαλιστικών ιδανικών. Για να μην κό-ψουμε τα χέρια του εργάτη, του μεροκαματιάρη αγρότη, του φτωχού χωρικού, που στον ενδέκατο χρόνο της επανάστασης βλέπουν γύρω τους την αθλιότητα, τη φτώχεια, την ανεργία, τις ουρές μπροστά στους φούρνους, τον αναλφαβητισμό, τα απροστάτευτα παιδιά, την κραιπάλη, την πορνεία, θα πρέπει να πούμε την ωμή αλήθεια κι όχι να λέμε ξεδιάντροπα ψέματα. Αντί να

τους λέμε ψέματα, βε-βαιώνοντας τους πως τα 9/10 του σοσιαλισμού έχουν τάχα οικοδο-μηθεί κιόλας, πρέπει να τους πούμε πως σήμερα, σύμφωνα με το οικονομικό μας επίπεδο, με τις βιοτικές και πολιτιστικές συνθήκες ζωής μας, είμαστε ακόμα πολύ πιο κοντά στον καπιταλισμό, και μάλιστα σ' έναν καθυστερημένο και απολίτιστο καπιταλισμό, παρά στη σοσιαλιστική κοινωνία. Πρέπει να τους πούμε πως δε θα μπούμε στο δρόμο της **πραγματικής**

οικοδόμησης του σοσιαλισμού, παρά ύστερα από την κατάχτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο των πιο προχωρημένων χωρών, πως πρέπει να δουλέψουμε ακούραστα προς αυτή την κατεύθυνση, χρησιμοποιώντας και τους δύο μοχλούς: το μικρό —το μοχλό των οικονομικών μας προσπαθειών στο εσωτερικό, και το μεγάλο —το μοχλό της παγκόσμιας επανάστασης του προλε-ταριάτου.

Με δύο λόγια, αντί για τη φράση του Στάλιν, ότι έχουμε κιόλας οικοδομήσει τα 9/10 του σοσιαλισμού, πρέπει να τους επαναλά-βουμε τα λόγια του Λένιν:

*«Η (φτωχή) Ρωσία δε θα γίνει τέτοια (εύπορη) παρά μόνο αν απορρίψει κάθε αποθάρρυνση, κάθε δημοκοπία, παρά μόνο αν, σφίγγοντας τα δόντια, συγ-κεντρώσει όλες τις δυνάμεις της και τεντώσει κάθε νεύρο και κάθε μυώνα της, παρά μόνο αν καταλάβει πως η σωτηρία είναι δυνατή, μονάχα διαμέ-σου του δρόμου της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης, στην όποια ήδη έχουμε μπει" (Λένιν: «**Άπαντα**», Τόμ. 15ος, σελ. 165) (Ρώσ. Έκδοση-ΕΔ).*

* * *

Βρεθήκαμε στην ανάγκη να ακούσουμε αγωνιστές της Κομμουνι-στικής Διεθνούς να εκφράζουν το παρακάτω επιχείρημα: είναι φα-νερό πως η θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα δεν αντέχει σε μια κριτική, προσφέρει όμως μέσα σε δύσκολες συνθήκες μια προοπτική στους ρώσους εργάτες, κι έτσι τους δίνει κουράγιο. Είναι δύσκολο να μετρήσει κανείς το μέγεθος του θεωρητικού ξεπεσμού όλων εκείνων που δεν αναζητούν μέσα στο πρόγραμμα τα μέσα προσανατολισμού τους —μέσα ταξικά που έχουν επιστημονικές βά-σεις— μα καταφεύγουν σε μια ηθική παρηγοριά. Οι παρηγορητικές θεωρίες

εναντιώνονται στα γεγονότα, είναι τομέας της θρησκείας κι όχι της επιστήμης, και «η θρησκεία είναι το όπιο του λαού».

Το Κόμμα μας την πιο ηρωική περίοδο του με ένα πρόγραμμα που ήταν αποκλειστικά προσανατολισμένο προς την παγκόσμια επανάσταση, κι όχι προς το σοσιαλισμό σε μια μόνη χώρα. Η Κομμουνιστική Νεολαία, κρατώντας ένα λάβαρο που έγραφε πως η καθυστερημένη Ρωσία δεν θα οικοδομήσει το σοσιαλισμό με τις δικές της μονάχα δυνάμεις, πέρασε μέσα από τα πιο σκληρά χρόνια του εμφυλίου πολέμου, μέσα από πείνα και ανυπόφορο κρύο, μέσα από τα επίπονα Κομμουνιστικά Σαββατοκύριακα, τις επιδημίες, τις σπουδές με άδειο στομάχι, μέσα από αναρίθμητα θύματα που έπεφταν σε κάθε βήμα. Τα μέλη του Κόμματος και της Κομμουνιστικής Νεολαίας πολεμούσαν σε όλα τα μέτωπα ή κουβαλούσαν δοκούς στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, όχι γιατί ελπίζανε πως μ' αυτά οικοδομούν το μέγαρο του εθνικού σοσιαλισμού, μα γιατί υπηρετούσαν την παγκόσμια επανάσταση, που απαιτούσε να κρατάει γερά το σοβιετικό κάστρο. Και για το σοβιετικό κάστρο είχε μεγάλη σπουδαιότητα κάθε καινούργια δοκός. Να πως αντιμετωπίζαμε το ζήτημα. Οι προ-θεσμίες άλλαξαν, μετατοπίστηκαν (άλλωστε όχι και τόσο πολύ), μα ο τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος, από την άποψη των αρχών, διατηρεί ακόμα και σήμερα, όλη του την αξία. Ο προλετάριος, ο εξεγερμένος φτωχός χωρικός, ο νέος κομμουνιστής, έχουν κιόλας αποδείξει με ολόκληρη τη συμπεριφορά τους μέχρι το 1925, που

για πρώτη φορά κηρύχτηκε το καινούργιο ευαγγέλιο, πως δεν το είχαν ανάγκη. Ήταν όμως ό,τι έπρεπε για τον κομματικό υπάλληλο, που κοιτάζει «αφ' υψηλού» τις μάζες, για το διοικητικό υπάλληλο που παλεύει για τα ψίχουλα και δε θέλει να ενοχληθεί, για τον άνθρωπο του μηχανισμού που θέλει να διατάζει κρυμμένος πίσω από τη σωτήρια και παρηγορητική φόρμουλα. Αυτοί είναι εκείνοι που πιστεύουν πως ο αφανής λαός έχει ανάγκη από ένα «καλό νέο», πως δεν μπορεί κανείς να κατευθύνει το λαό χωρίς παρηγορητικά δόγματα. Είναι

α

-

κριβώς εκείνοι που αρπάζονται από τα ψεύτικα λόγια για

«τα 9/10

του

σοσιαλισμού»,

γιατί η φόρμουλα αυτή καθιερώνει την προνομιούχα θέση τους, το δικαίωμα τους στην ιεραρχία, στη διοίκηση, την επιθυμία τους να απελευθερωθούν από την κριτική των

«ανθρώπων κακής πίστης»

και των

«σκεπτικιστών».

Οι μομφές και οι κατηγορίες, σύμφωνα με τις όποιες η άρνηση τάχα της δυνατότητας οικοδόμησης του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα θα έσβηνε την ελπίδα και θα σκότωνε την ενεργητικότητα, έχουν συμπεθεριάσει, παρά τις εντελώς διαφορετικές συνθήκες, με τις

ΕΣΣΔ και οικοδόμηση του σοσιαλισμού (1): Οι θέσεις του τροτσκισμού

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 11 Απρίλιος 2016 12:46 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Μάιος 2016 06:17

κατηγορίες που πάντα διατύπωναν οι ρεφορμιστές ενάντια στους επα-ναστάτες: Λέτε στους εργάτες πως δεν μπορούν να πετύχουν απο-φασιστική καλυτέρευση της κατάστασής τους μέσα στα πλαίσια της καπιταλιστικής κοινωνίας Και μ' αυτό δολοφονείτε, μας αντέτειναν οι ρεφορμιστές, τη ν επιθυμία τους για πάλη.

Στην πραγματικότητα, μονάχα κάτω από την ηγεσία των επαναστατών οι εργάτες πάλεψαν αληθινά για οικονομικές κατακτήσεις και κοινοβουλευτικές μεταρρυθμίσεις.

Ο εργάτης που καταλαβαίνει πως δεν μπορεί κανείς να οικοδομή-σει το σοσιαλιστικό παράδεισο σαν μια όαση μέσα στην κόλαση του παγκόσμιου καπιταλισμού, πως το μέλλον της Σοβιετικής Δημοκρα-τίας και, κατά συνέπεια, το ίδιο το μέλλον του, εξαρτάται πέρα για πέρα από την παγκόσμια επανάσταση, θα εκπληρώσει το καθήκον του απέναντι στην ΕΣΣΔ με πολύ περισσότερο δυναμισμό απ' ότι ο εργάτης που θα του πει κανείς πως αυτό που υπάρχει τώρα είναι ήδη τα 9/10 του σοσιαλισμού. "Αν είναι έτσι, θα μας απαντήσει, αξι-ζει τότε τον κόπο να προχωρήσουμε προς το σοσιαλισμό;

Ο ρεφορ-μιστικός τρόπος αντιμετώπισης του ζητήματος χτυπάει, εδώ όπως παντού, όχι μονάχα την επανάσταση, μα και τη μεταρρύθμιση.

* * *

Στο άρθρο του 1915 το αφιερωμένο στο σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, που ήδη έχουμε αναφέρει πιο πάνω, γρά-φαμε:

«Το να εξετάζεις τις προοπτικές της κοινωνικής επανάστασης στα πλαίσια ε-νός έθνους, είναι σα να πέφτεις θύμα της ίδιας εθνικής στενοκεφαλιάς που αποτελεί την ουσία του σοσιαλπατριωτισμού. Ο Βαγιάν πίστευε μέχρι το θάνατό του πως η Γαλλία ήταν η γη της

επαγγελίας για την κοινωνική επανάσταση. Και γι' αυτό ακριβώς ήθελε να την υπερασπίσει ως το τέλος.

Ο

Λένς και Σία (άλλοι υποκριτικά και άλλοι ειλικρινά) υπολόγιζαν πως η ήττα της Γερμανίας θα ισοδυναμούσε πρώτα απ' όλα με την καταστροφή της βάσης της κοινωνικής επανάστασης... Γενικά δεν πρέπει να ξεχνούμε πως μέσα στον σοσιαλπατριωτισμό, υπάρχει ακόμα, εκτός από τον πιο απαίσιο ρεφορμισμό, κι ένας επαναστατικός μεσσιανισμός που υμνολογεί τα κατορθώματα του. Αυτός λοιπόν υπολογίζει πως το εθνικό κράτος του έχει κληθεί να οδηγήσει την ανθρωπότητα στο σοσιαλισμό ή στη «δημοκρατία», είτε εξαιτίας της βιομηχανικής του ανάπτυξης, είτε εξαιτίας της «δημοκρατικής» του μορφής και των επαναστατικών του κατακτήσεων. Αν η νικηφόρα επανάσταση μπορούσε πραγματικά να κυοφορηθεί μέσα στα πλαίσια ενός έθνους καλύτερα προετοιμασμένου, ο μεσσιανισμός αυτός, δεμένος με το πρόγραμμα της εθνικής άμυνας, θα είχε προς όφελος του μια σχετική

Ι

στορική δικαιολόγηση. Στην πραγματικότητα όμως δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση. Το να παλεύεις για τη διατήρηση της εθνικής βάσης της επανάστασης με μέθοδες που υποσκάπτουν τους διεθνιστικούς δεσμούς του προλεταριάτου, είναι στην πραγματικότητα να υποσκάπτεις την ίδια την επανάσταση. Η επανάσταση δεν μπορεί να αρχίσει παρά μόνο σε εθνική βάση, μα αν λάβουμε

υπόψη

μας την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική αλληλεξάρτηση των ευρωπαϊκών κρατών, που ποτέ άλλοτε δεν εκδηλώθηκε με τόση δύναμη απ' όση στη διάρκεια του τωρινού πολέμου, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί πάνω σ' αυτά τα θεμέλια. Αυτήν ακριβώς την αλληλεξάρτηση, που θα καθορίσει απευθείας και άμεσα το συντονισμό των ενεργειών του ευρωπαϊκού προλεταριάτου στη διάρκεια της επανάστασης, εκφράζει το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης»,

(Λ. Τρότσκι:

«Πρόγραμμα Ειρήνης»

,

Τόμ. 3ος, μέρος 1ο, σελ. 90-91).

Ξεκινώντας από τη λαθεμένη ερμηνεία που έδωσε στην πολεμική του 1915, ο Στάλιν επιχείρησε, περισσότερο από μια φορά, να παρουσιάσει τα πράγματα σαν η έκφραση «εθνική στενοκεφαλιά» να σκόπευε τον Λένιν. Θα ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς πιο μεγάλη απάτη. Όταν συγκρουόμουν με τον Λένιν, το έκανα πάντα ανοιχτά, γιατί πάντα τα κίνητρα μου ήταν ιδεολογικά. Σ' αυτή την περίπτωση δεν επρόκειτο καθόλου για τον Λένιν. Το άρθρο κατονομάζει καθαρά αυτούς που ενάντια τους στρέφονταν οι κατηγορίες: Βα-γιάν, Λένς, κλπ. Πρέπει να υπενθυμίσουμε πως το 1915 ήταν η χρονιά των σοσιαλπατριωτικών οργίων, και επομένως η πάλη μας ενάντια τους είχε φτάσει στο αποκορύφωμά της. Μ' αυτό το κριτήριο αντιμετωπίζαμε όλα τα ζητήματα.

Το βασικό πρόβλημα που πραγματεύεται το παραπάνω απόσπασμα, παρουσιάζεται αναμφισβήτητα μ' ένα σωστό τρόπο: **Το να προετοιμάζεσαι για να οικοδομήσεις το σοσιαλισμό σε □ μια μόνη χώ ρα είναι μια συμπεριφορά σοσιαλπατριωτική.**

Ο πατριωτισμός των γερμανών σοσιαλδημοκρατών ξεκίνησε από τον ακραιφνή πατριωτισμό που αισθάνονταν απέναντι στο Κόμμα τους —το πιο ισχυρό ανάμεσα στα Κόμματα της 2ης Διεθνούς. Η γερμανική σοσιαλδημοκρατία σκόπευε να οικοδομήσει τη σοσιαλι-στική κοινωνία «της», βασισμένη πάνω στην υψηλή γερμανική τεχνι-κή και στις ανώτερες οργανωτικές ικανότητες του γερμανικού λαού. Αν αφήσει κανείς στην άκρη τους πωρωμένους γραφειοκράτες, τους αριβίστες, τους κερδοσκόπους του Κοινοβουλίου και γενικά τους πορτοφολάδες της πολιτικής, ο σοσιαλπατριωτισμός του απλού σοσιαλδημοκράτη πήγαζε ακριβώς από την ελπίδα του να οικοδομή-σει το γερμανικό σοσιαλισμό. Οπωσδήποτε δεν μπορεί κανείς ούτε να σκεφτεί πως οι εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές που αποτελού-σαν τα στελέχη της σοσιαλδημοκρατίας (χωρίς να μιλήσουμε για τα εκατομμύρια τους απλούς εργάτες), επιδίωκαν να υπερασπίσουν τους Χοεντζόλερν ή την μπουρζουαζία. Όχι, ήθελαν να προφυλά-ξουν τη γερμανική βιομηχανία, τους δρόμους και τους γερμανικούς σιδηρόδρομους, τη γερμανική τεχνική και τον πολιτισμό, και προ-παντός τις οργανώσεις της γερμανικής εργατικής τάξης σαν «α-ναγκαίες και επαρκείς» εθνικές προϋποθέσεις του σοσιαλισμού.

Και στη Γαλλία ξετυλιχτηκε ένα παρόμοιο προτσές. ο Γκέσντ, ο Βαγιάν και μαζί μ' αυτούς χιλιάδες από τους καλύτερους αγωνιστές —στελέχη του Κόμματος, εκατοντάδες χιλιάδες απλοί εργάτες, πί-στευαν πως η Γαλλία, με τις επαναστατικές παραδόσεις της, με το η-ρωικό προλεταριάτο της, με τον πειθαρχικό, τον προικισμένο με χαρίσματα και ανώτερη καλλιέργεια πληθυσμό της, είναι Η γη της επαγγελίας για το σοσιαλισμό. Ο γέρο — Γκέσντ, ο κομμουνάρος Βα-γιάν, και μαζί με αυτούς χιλιάδες και εκατοντάδες χιλιάδες τίμιοι εργάτες δεν υπεράσπιζαν ούτε τους τραπεζίτες ούτε τους ραντιέρη-δες. Πίστευαν ειλικρινά πως υπεράσπιζαν τη βάση και τη δημιουρ-γική δύναμη της μελλοντικής σοσιαλιστικής κοινωνίας. Υιοθετούσαν πέρα για πέρα σαν αφετηρία τους τη θεωρία του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα. Θυσίαζαν «προσωρινά», έτσι πίστευαν διεθνιστική αλληλεγγύη προς όφελος αυτής της ιδέας.

Η σύγκριση αυτή με τους σοσιαλπατριώτες θα παρότρυνε βέβαια κανέναν να απαντήσει πως απέναντι στο κράτος των Σοβιέτ ο πα-τριωτισμός είναι ένα επαναστατικό καθήκον, ενώ απέναντι στο αστι-κό κράτος αποτελεί προδοσία. Αυτό είναι αναμφισβήτητα αληθινό. Ταιριάζει τότε σε ώριμους επαναστάτες έστω και να συζητούν

ένα τέτοιο ζήτημα; Μα όσο προχωράει κανείς τόσο και πιο πολύ μια αδιαφιλονίκητη θέση χρησιμεύει για να καμουφλάρει με σχολαστικά μέ-σα μια λαθεμένη άποψη της οποίας δεν είναι θύμα.

Ο επαναστατικός πατριωτισμός δεν μπορεί παρά να έχει ταξικό χαρακτήρα. Ξεκινάει από πατριωτισμό του κόμματος, του συνδικά-του κι ανυψώνεται μέχρι που να γίνει πατριωτισμός του κράτους, όταν πια το προλεταριάτο κατακτήσει την εξουσία. Εκεί όπου το κράτος βρίσκεται στα χέρια των εργατών, ο πατριωτισμός είναι επαναστατικό καθήκον. Μα ο πατριωτισμός αυτός πρέπει να είναι ένα αδιάσπαστο τμήμα του επαναστατικού διεθνισμού. Ο μαρξισμός δι-δασκε πάντα τους εργάτες, πως ακόμα και η πάλη για το μεροκά-ματο και τον περιορισμό της εργάσιμης ημέρας δεν μπορεί να καρ-ποφορήσει παρά μόνο αν διεξάγεται σαν διεθνιστική πάλη. Να όμως που σήμερα, ξαφνικά, ανακάλυψαν πως το ιδανικό της σοσιαλιστικής κοινωνίας μπορεί να πραγματοποιηθεί με τις δυνάμεις ενός μονάχα έθνους. Αυτό είναι ένα θανάσιμο πλήγμα ενάντια στη Διεθνή. Η ακλόνητη πεποίθηση πως ο βασικός ταξικός σκοπός δεν είναι δυνα-τό να επιτευχθεί, ακόμα λιγότερο από τους επιμέρους σκοπούς, με εθνικά μέσα ή μέσα στα πλαίσια ενός έθνους, αποτελεί την ουσία του διεθνισμού. Αν μπορεί κανείς να φτάσει στον τελικό σκοπό μέσα στα πλαίσια των εθνικών συνόρων με τις προσπάθειες του προλεταριά-του ενός έθνους, τότε συντριβεται η ραχοκοκαλιά του διεθνι-σμού. Η θεωρία της δυνατότητας πραγματοποίησης του σοσια-λισμού σε μια μόνη χώρα τσακίζει την εσωτερική συνοχή που υ-πάρχει ανάμεσα στον πατριωτισμό του νικηφόρου προλεταριάτου και το ντεφετισμό του προλεταριάτου των αστικών χωρών. Μέχρι τώρα, το προλεταριάτο των προοδευμένων καπιταλιστικών χωρών, δεν κάνει τίποτε άλλο από το να προχωρεί προς την εξουσία. Πως θα προχωρήσει προς την εξουσία: Ποιους δρόμους θα ακολουθήσει σ αυτήν του την πορεία: Όλα αυτά θα εξαρτηθούν, από την αρχή μέ-χρι το τέλος, από το αν υπολογίζει το καθήκον της οικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας σαν πρόβλημα εθνικό ή διεθνικό.

Αν, γενικά, είναι δυνατή η πραγματοποίηση του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα, τότε, μπορεί κανείς να αποδεχτεί αυτή τη θεωρία όχι μονάχα **ύστερα** από την κατάκτηση της εξουσίας, αλλά ακόμα και

πριν

απ' αυτήν. Αν ο σοσιαλισμός μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσα στα εθνικά πλαίσια της καθυστερημένης ΕΣΣΔ. Τότε, για ένα λόγο παραπάνω, μπορεί να πραγματοποιηθεί και στην αναπτυσσόμενη Γερ-μανία. Αύριο, οι ηγέτες του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας, θα αναπτύξουν αυτή τη θεωρία. Το Σχέδιο Προγράμματος τους δίνει αυτό το δικαίωμα. Μεθαύριο θα είναι η σειρά του Κομμουνιστικού Κόμματος Γαλλίας. Αυτή θα είναι η απαρχή της αποσύνθεσης της Κομμουνιστικής Διεθνούς που θα ακολουθήσει τα χνάρια του σοσιαλπατριωτισμού. Το Κομμουνιστικό Κόμμα μιας οποιασδήποτε καπιταλιστικής χώρας, αφού διαβρωθεί από την Ιδέα ότι υπάρχουν μέσα στα πλαίσια του κράτους του όλες οι «αναγκαίες και επαρκείς»

προϋποθέσεις για να οικοδομήσει με τις δικές του της δυνάμεις «την πλήρη σοσιαλιστική κοινωνία»,

ΕΣΣΔ και οικοδόμηση του σοσιαλισμού (1): Οι θέσεις του τροτσκισμού

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 11 Απρίλιος 2016 12:46 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Μάιος 2016 06:17

δε θα διαφέρει ουσιαστικά σε τίποτε από την επαναστατική σοσιαλδημοκρατία, που και αυτή δεν άρχισε

με

τον Νόσκε. αλλά σκόνταψε οριστικά πάνω ο αυτό το ζήτημα στις

4 του

Αυγούστου

1914.

Όταν λένε πως το ίδιο το γεγονός της ύπαρξης της ΕΣΣΔ είναι μια εγγύηση ενάντια στο σοσιαλπατριωτισμό, γιατί ο πατριωτισμός, α-πέναντι στην εργατική δημοκρατία είναι ένα επαναστατικό καθήκον, εκφράζουν, με τη μονόπλευρη αυτή χρησιμοποίηση μιας σωστής ιδέας, την εθνικιστική στενοκεφαλιά τους: δε βλέπουν παρά μόνο την ΕΣΣΔ και κλείνουν τα μάτια για ολόκληρο το παγκόσμιο προ-λεταριάτο. Δεν μπορεί κανείς να παροτρύνει το παγκόσμιο προλε-ταριάτο να κρατήσει ντεφετιστική στάση απέναντι στο αστικό κρά-τος, παρά μόνο αν αντιμετωπίσει το βασικό αυτό πρόβλημα διεθνι-στικά μέσα στο Πρόγραμμα, παρά μόνο αν καταγγείλει χωρίς οίκτο το σοσιαλπατριωτικό λαθρεμπόριο, που για την ώρα καμουφλάρεται ακόμα προσπαθώντας να φωλιάσει στον θεωρητικό τομέα του Προ-γράμματος της λενινιστικής Διεθνούς.

Δεν είναι ακόμα πολύ αργά για να γυρίσουμε πίσω, για να ξαναπάρουμε το δρόμο του Μαρξ και του Λένιν. Η αναγκαία αυτή επι-στροφή θα ανοίξει το μοναδικό δρόμο που μπορεί κανείς να κατα-νοήσει σαν δρόμο που οδηγεί προς τα μπρος. Για να διευκολύνουμε επομένως αυτή τη στροφή προς τη σωτηρία, παρουσιάζουμε στο 5ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς την κριτική αυτή του Σχε-δίου Προγράμματος.

(Από το βιβλίο του Λ. Τρότσκι,

«Η Τρίτη Διεθνής μετά τον Λένιν»

Εκδόσεις ΑΛΛΑΓΗ, σελ. 83-89)

13. Στις συμπερασματικές παρατηρήσεις του πάνω στο ραπόρτο: **«Το Μπλοκ της Αντιπολίτευσης και η Εσωκομματική Κατάσταση»**, στο 15ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, τον Νοέμβρη του 1926, ο Στάλιν αναφέρθηκε στο πρώτο Σχέδιο του Φ. Έγκελς του **«Κομμουνιστικού Μανιφέστου»** που στη συνέχεια εκδόθηκε με τί-τλο «**Grundsätze des Kommunismus**».

Ο Έγκελς παραθέτοντας τα σημεία του προγράμματος του κομμουνιστικού κόμματος της εποχής του, που η πραγμά-τωσή τους θα οδηγούσε στη νέα τάξη, τόνισε ότι αυτά τα σημεία δε θα μπο-ρούσαν να πραγματοποιηθούν ολοκληρωτικά παρά μόνο κάτω από συνθήκες προλεταριακής επανάστασης, και της νίκης της σε μια σειρά χώρες. Παρα-θέτοντας αυτά τα σημεία, ο Στάλιν δοκίμασε να στηρίξει τη θεωρία του «του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα»

με το επιχειρήμα ότι η Σοβιετική Ρωσία είχε πραχτικά φέρει σε πέρας όλα αυτά τα σημεία.

«Αυτό, σύντροφοι, είναι το πρόγραμμα της προλεταριακής επανάστασης, όπως εκτέθηκε από τον Έγκελς στις **«Βασικές Αρχές του Κομμουνισμού**».

Βλέπετε ότι τὰ εννέα δέκατα αυτού τού προγράμματος τὰ έχει ήδη φέρει σε πέρας η επανάσταση μας... Ο Έγκελς είπε ότι με το παραπάνω πρόγραμμα, η προλεταριακή επανάσταση δεν θα μπορούσε να πετύχει σε μια μόνη χώρα. Τα γεγονότα, όμως, δείξανε ότι, κάτω από τις νέες συνθήκες του Ιμπεριαλισμού, μια τέτοια επανάσταση, έχει κιόλας ολοκληρωθεί στα πιο βασικά της σημεία, σε μια μόνη χώρα, γιατί έχουμε ήδη φέρει σε πέρας τα εννέα δέκατα αυτού τού προγράμματος στη χώρα μας»,

ΕΣΣΔ και οικοδόμηση του σοσιαλισμου (1): Οι θέσεις του τροτσκισμού

Συντάχθηκε απο τον/την Ergatiki Dimokratia

Δευτέρα, 11 Απρίλιος 2016 12:46 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 08 Μάιος 2016 06:17

(«Ανταπόκριση Διεθνούς Τύπου»,

Τόμ. 6ος.No 78, 25 Νοέμ. 1926, σελ. 1350), (σελ. 83).

(Στο ίδιο, σελ 244)